ŠV. PRANCIŠKAUS
ONKOLOGIJOS
CENTRAS

VšĮ ŠV. PRANCIŠKAUS
ONKOLOGIJOS CENTRAS

DIEVAS GYDO

Liudijimai

KLAIPĖDA, 2014

UDK ...
...

Leidinys išleistas
Lietuvių katalikų religinės šalpos fondo lėšomis

Leidinį parengė Nijolė Raudytė

ISBN ...

© Šv. Pranciškaus onkologijos centras, 2014
© Spaustuvė DRUKA, 2014

Šv. Pranciškaus onkologijos centras – tai pelno nesiekianti viešoji įstaiga, kurios misija – sielovada, profesionali ir savanoriška psichosocialinė pagalba onkologiniams ligoniams bei jų artimiesiems, visuomenės švietimas.

Kontaktai:
Savanorių g. 4, LT-92291 Klaipėda
WWW.ONKOCENTRAS.LT
WWW.VILTIESBEGIMAS.LT

Kita informacija apie pagalbos sergantiesiems vėžiu organizacijas:
WWW.POLA.LT

Leidinys „Dievas gydo. Liudijimai“ yra skirtas žmonėms, susirgusiems onkologine liga, jų šeimos nariams, artimiesiems, draugams.

Leidinio tikslas – pasakojant vėžio ligą įveikusių žmonių istorijas ir tikėjimo liudijimus, suteikti viltį pasveikti.

MANO TIKĖJIMO ISTORIJA: DIEVAS YRA MANO VILTIS

Dievas visada buvo ir yra su manimi. Visada. Nebuvo nė akimirkos, kad Jis nežvelgtų į mane. Tik aš ne visada tai supratau. Kad ir kaip kartais atrodytų, jog esu neverta Jo meilės, Jis niekada manimi nenusivilia, nes net blogiausias iš mūsų yra paženklintas Jo Atpirkimu.

Buvau antras (iš keturių) lauktas ir mylimas vaikas šeimoje – maža silpna mergaitė, nuo dvejų metukų pradėjusi sirgti sunkia liga – alergine astma. Daugelį kartų buvau gelbėta iš mirties rankų, daugelį savo vaikystės dienų praleidau ligoninėse ir sanatorijose. Buvo metai, kai negalėdavau lankyti mokyklos, gyvendavau mokyklos bendrabutyje, buvo metai, kai mokytoja ateidavo manęs mokyti į namus. Penkiolika sunkių ligos metų ir jokios perspektyvos baigus mokyklą. Buvau gydyta geriausių gydytojų, bet išgijimo niekas nežadėjo. Su Dievu gyvo širdies ryšio neturėjau, buvau tradicinio religinio mokymo. Mano svarbiausia tikėjimo liudytoja buvo močiutė Konstancija, kurią nuolat matydavau ramiai besimeldžiančią. Ji ir mane švelniai kviesdavo paskaityti maldaknygę. Dažnai išeidavo į bažnyčią, pasirodo, buvo pranciškonė pasaulietė. Ji gyveno laikydamasi Dievo įsakymų, to mokė ir savo anūkus. Tik vėliau supratau, kokia šviesa švietė man močiutė, mokindama pagarbaus santykio su Viešpačiu. Daug jos ir mano mamytės maldų už mane išgirdo Aukščiausiasis. Gal todėl, dar maža būdama, sunkiausiuose ligos atvejuose nejaučiau ypatingos baimės, bet neįtikėtinai greitai pasveikdavau.

Baigdama mokyklą mąsčiau apie ateitį. Tačiau kur su tokia sveikata dėtis? Ko siekti, kur mokytis, kaip gyventi? Labai rimtai sau uždaviau šį klausimą ir neturėjau į jį jokio atsakymo. Gili neviltis užgulė širdį. Būdama septyniolikos, sužinojau, kad Ukrainoje yra šventas senelis, kuris pagydo beviltiškus ligonius. Kai kurie žmonės

iš mano miesto pas jį ruošėsi važiuoti. Supratau, kad tai mano paskutinis šansas ir išvykau kartu. Kelionė traukiniu prilygo kelionei į Sibirą. Žmonių buvo tiek, kad net traukinio durys vienu metu nebeužsidarė, viena stiklinė vandens keliavo per visą vagoną. Baltarusijos ir Ukrainos pasienyje žmonės išlipo, o mes su taksi važiavome į varganą Ukrainos kaimą. Mažoje lūšnelėje gyveno senelis, kuris nuolat tarybinės valdžios būdavo uždaromas kalėjiman už nepaaiškinamą žmonių išgydymą. Taip sunkiai pasiekusi tikslą buvau sukrėsta senelio kalbos, kuris ranka parodė į paprastus Kristaus ir Marijos paveikslus, tokius, kokie kabojo lietuvių katalikų namuose, ir pasakė, kad ne jo, o Jų – Kristaus ir Marijos prašyčiau išgydymo. Kaip prašyčiau? Kokia kalba? Širdies kalba, tikėjimo kalba, – pasakė senelis ir liepė važiuoti namo. Grįžau mąstydama apie savo pokalbį su Dievu ir Jo Motina.

Kitą rytą pradėjau savo gyvojo tikėjimo kelionę. Užsidariusi mažame sandėliuke, kad niekas nematytų ir netrukdytų, iš visos širdies, iš visų savo gelmių, su begaliniu pasitikėjimu ir troškimu pasveikti sukalbėjau „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“. Tik tiek, tačiau absoliučiai kitaip nei anksčiau. Ir taip kiekvieną rytą ir vakarą.

Dievas manęs išklausė. Aš tikrai pasveikau. Buvau be galo laiminga. Verkiau iš džiaugsmo ir dėkingumo. Verkėme kartu su šeima. Stebėjomės. Sėkmingai išlaikiau egzaminus, baigiau mokyklą, įstojau į Vilniaus universitetą. Tais pačiais metais mirė močiutė. Buvau šalia jos mirties valandą, laikiau ją už rankos. Mirties akimirką ji atsisėdo ir pasakė man paskutinius žodžius: Aldute, bijok Dievo, bijok Dievo. Ilgai mąsčiau, kodėl turėčiau Jo taip bijoti, juk Jis yra toks geras ir mylintis. Tik po dešimties metų, lankydama Šventojo Rašto studijas, supratau, ką tai reiškia. Bijoti Dievo reiškia Jį gerbti ir mylėti. Žengdama per Amžinybės slenkstį, močiutė spėjo pasakyti svarbiausią žinią mano gyvenimui.

Dievą širdyje visada turėjau, tačiau jaunystė, studijos, draugai, vėliau darbai ir kiti pasaulio rūpesčiai įsuko į savo karuselę ir ne-

Aldona Kerpytė

paleido. Artimesniam ryšiui su Dievu vis pritrūkdavo laiko. Tikras gyvenimo pavasaris buvo Lietuvos atgimimas ir laisvė. Laisvė ne tik gyventi laisvai, bet ir tikėti. Sugrįžus broliams pranciškonams į Kretingos vienuolyną, laimei ir džiaugsmui nebuvo ribų. Rodos, net mintinai galėdavome cituoti brolių pamokslus, šlovinti Dievą, nes buvome alkani ir ištroškę laisvai išpažinti savo tikėjimą, dalintis juo su kitais, vadintis broliais ir sesėmis.

Kai pats tiki, atrodo, kaip lengva pažinti Dievą ir būti tikinčiu. Tačiau gyvenime kiekvienas žmogus turi savo tikėjimo istoriją ir savo santykį su Dievu. Kaip troškau stebuklo savo jaunai pusseserei, kuri mirė nuo vėžio. Kalbėjomės ligoninėje prieš pat jos mirtį. Apgailestavo, kad nespėjo susidraugauti su Jėzumi. Ant sąsiuvinio lapo surašiau jai maldas: „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“. Prašiau:

Tikėk, melskis, prašyk Dievo pagalbos... Palaidojome tą dieną, kai jos jauniausias sūnelis priėmė pirmąją Komuniją.

Dažnai, važiuodama pro onkologinę ligoninę Klaipėdoje, galvodavau, kaip gelbėčiausi nuo vėžio, jeigu man taip būtų? Ar užtektų tikėjimo, ar užtektų vilties ir pasitikėjimo Kristumi? Po dešimties metų išgirdau diagnozę: Jums vėžys, 3 stadija, garantijų pasveikti nėra. Pats gyvenimo žydėjimas: laisvė, džiaugsmas, galimybės, perspektyvos... ir RIBA. Slenkstis, vartai, už kurių... kas? „O, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ – skambėjo Jėzaus žodžiai, ištarti Jo kančios valandą. Patekau į kosminę vienatvę, liūdesio bedugnę ir aš savo nevilties valandą. Nežinojau ko griebtis, nes, atrodo, tuoj mirsiu, tuoj tuoj... Tėve mūsų, Tėve mano... gelbėk mane, Viešpatie, gelbėk... Aiškiai prisimenu šią maldos akimirką ir didelį palengvėjimą, palaimintą ramybę, užliejusią išvargintą baimės mano širdį ir sielą. Pasijutau tarsi kūdikis ant motinos rankų, apkabinta ir saugi. Suvokimo, kad Dievas yra Meilė, jau niekas iš manęs negalėjo atimti. Supratau, kad Dievo širdyje esu DABAR, ir begalinė ramybė, einanti iš Jo, išsklaidė mirties baimę.

Ligoninė. Operacija. Pirmoji chemoterapija. Nedrąsu. Sutikau kitą žmogų, taip pat pradėjusį savo gydymo kelią. Daug kalbėjomės apie gyvenimą, jo prasmę, tikėjimą. Skaitėme Naująjį Testamentą. Prisimenu mudviejų džiaugsmą, kai suradome šiuos žodžius laiške romiečiams 14, 7-9: Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta. Ar gyvename, Viešpačiui gyvename, ar mirštame, Viešpačiui mirštame. Taigi, ar gyvename, ar mirštame, esame Viešpaties. Juk Kristus numirė ir atgijo, kad būtų ir gyvųjų, ir mirusiųjų Viešpats. Kartais susitikę, nes abu esame pasveikę, prisimename šiuos žodžius, padėjusius mums pakilti ir patikėti save Viešpačiui.

Gydymas truko ilgiau kaip pusė metų. Sunku buvo atsigauti po ligos. Gyvenusi prieš tai labai aktyviai, apgailestavau, kad toks brangus laikas taip beprasmiškai eina. Klydau, labai klydau. Šis

laikas buvo ypatingas. Kai aš buvau pasyvioje būsenoje, Dievas manyje pradėjo veikti aktyviai. Jis kvietė į vidinės kelionės piligrimystę, šaukė pakilti ir eiti stovint vietoje! Prašiau Dievo pakeisti mano gyvenimą pagal Jo planą. Širdyje atsirado troškimas susitikti su kitais ligoniais, kurie jau įveikė vėžį. Atsirado bendraminčių, subūrėme Klaipėdos apskrities moterų, sergančių onkologinėmis ligomis, draugiją „Zunda“. Dvasinės pagalbos ieškojome Kretingos pranciškonių misionierių ir Kretingos pranciškonų vienuolynuose, kartu meldėmės, kartu keliavome, džiaugėmės ir dalinomės viltimi. Susikūrė bendruomenė „Vilties piligrimai“. Dėkojau Dievui už gyvenimo dovaną ir nuostabų pašaukimą – tarnauti artimui.

Po trejų metų vėl pajutau stiprų nerimą dėl sveikatos. Jaučiau, kad mano pasitikėjimas Viešpačiu yra ne toks jau tvirtas. Pasitikėjau, kaip sau įvardinau, 97 procentais, tačiau 3 procentai kėlė abejonę. Ši maža netikėjimo dalelė griovė visą mano ramybę ir visą savęs atidavimą Dievui. Meldžiau Dievo sustiprinti mano tikėjimą. Greitai man diagnozavo antrąjį vėžį. Dabar jau tikrai supratau, kad liko gyventi nedaug laiko. Sulaukiau laiško iš Šv. Benedikto vienuolyno prioro, kuriame jis rašė apie pasitikėjimą Jėzumi: Dieve, jeigu nori, gali mane išgydyti, bet tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu nori; kas iš jūsų gali savo rūpesčiu bent per vieną sprindį prailginti sau gyvenimą?! Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, ko jums reikia. Todėl pirmiausia ieškok Dievo karalystės ir jo teisumo, o visa kita bus tau pridėta. Nesirūpink rytdiena, nes rytojus pats pasirūpins savimi. Kiekvienai dienai gana savo vargo. (iš Morkaus ir Mato evangelijos) Šiuos žodžius įsidėjau į širdį ir ramiai nuėjau vėl operuotis ir gydytis chemoterapija. Bendruomenė, draugai, sesės ir broliai pranciškonai, artimieji meldėsi. Neįtikėtinai greitai sveikau.

Dievas vedė toliau ir giliau. Su broliais Benediktu ir Evaldu bei bendruomene pradėjome statyti Šv. Pranciškaus onkologijos centrą. Netrūko rūpesčių, darbų bei nerimo, tačiau ir vilties buvo su kaupu.

Po devynerių metų „Vilties piligrimų“ bendruomenės rekolekcijų stovykloje kalbėjome apie savo ir Dievo valią, gilinomės, kaip jas atskirti, kaip suprasti, kaip gyventi pagal Jo valią. Giliai širdyje vėl jaučiau Jėzaus kvietimą būti dar arčiau, dar labiau mokytis nuolankumo, pasitikėjimo. Dar daug savyje turėjau „nudžiūvusių šakelių“, kurias reikėjo genėti, patikint save „vynuogyno sodininkui“.

Dievas tikrai gydo, rūpinasi ir trokšta mūsų džiaugsmo bei laimės. Kasmetiniai sveikatos tyrimai buvo puikūs ir nerimo nekėlė nei vienam gydytojui, tačiau mano intuicija sakė kitaip. Prašiau pakartoti tyrimus, kol vienas iš jų sukėlė abejonių, ar tikrai viskas gerai. Biopsiją buvo galima atlikti tik darant didelę operaciją. Pareikalavau operuoti. Pašalino keturias naujas pavojingas metastazes. Vėl chemoterapija, sunkus gydymas. Vėl pasveikau. Dievas niekada nepaliko manęs vienos, bet apdovanojo begaline, besąlygine meile, viltimi, įvairiausiais džiaugsmais ir malonėmis. Kasdien Jam dėkoju už gyvenimo dovaną, kad esu sukurta ir palaiminta, kasdien prašau mane mokyti, auklėti, „genėti nudžiūvusias šakeles“, vaduoti iš puikybės, savimeilės, susireikšminimo, ambicijų, dvasios aklumo, nuimti visas mano „karūnas“ ir įdėti į mano širdį troškimą gyventi Jo valia. Ne visada man pavyksta save nugalėti, bet aš stengiuosi. Jeigu savo gyvenimo pabaigoje gailėsiuosi, kad ko nors neatlikau, gailėsiuosi, kad mažai mylėjau.

Dar po dvejų metų pastatėme pirmąjį Šv. Pranciškaus onkologijos centro pastatą – Vilties namus onkologiniams ligoniams ir jų artimiesiems, stebuklingą Dievo dovaną savo vaikams, kad nebijotų kančios ir mirties, o įaugtų į amžinybę – į mylinčią Dievo širdį, kad tarnautų vieni kitiems bei pažintų Viešpaties meilę. Dievas kviečia mane neabejoti Jo meile, nes Jis yra man ištikimas.

Aldona Kerpytė

PER LIGĄ DIEVAS APSIGYVENO MANYJE

Dabar aš jau nebijau žodžio „vėžys“, nes per daug metų sužinojau, kad su šia liga galima draugauti, netgi pyktis, ir netgi sergant vėžiu galima pasveikti. Kai susirgau, aš to nežinojau...

Apie tai, kad susirgau leukemija – kraujo vėžiu – aš sužinojau prieš dvylika metų, kai laukiausi trečio kūdikio, tačiau jam nebuvo lemta gimti. O po to sulaukiau kitos netikėtos žinios – blogas kraujo tyrimas. Galutinę diagnozę patvirtino Santariškių klinikoje. Tada supranti, koks yra brangus gyvenimas... su visais sunkumais, išbandymais, kuriuos jis siunčia, o tu kauniesi iš paskutinių jėgų už gyvenimą, už tai, kad galėtum lakstyti po pievą, braidžioti jūroje, kad girdėtum savo vaikų juoką. Juk tada jie buvo tokie maži: sūnui Viktorui tebuvo penkeri, o dukrai Rusnei – dešimt metų. Sunku, labai sunku, kai nežinai, kas tavęs laukia, ir nieko nebelieka kaip tik pasitikėti angelais sargais su baltais chalatais. Gydymas prasidėjo tą pačią dieną, paskelbus diagnozę, prisipažįstu – nenorėčiau daugiau jos išgirsti, nes tuomet tavo kūnas pasidaro ne tavo ir atrodo, kad tai sakoma ne tau... Atmetimo, nepripažinimo reakcija stipresnė už mane pačią.

Santariškių klinikose pragulėjau pusę metų su mažomis pertraukomis, manęs negalėjo lankyti vaikai, visąlaik šalia buvo tik vyras. Sunkiausia būdavo tada, kuomet pro langą matydavau vaikus, šypsodavausi ir mojuodavau jiems, o viduje neapleisdavo mintis, kad gal matau juos paskutinį sykį. Kai būna labai sunku, atsiranda begalinis noras kabintis į gyvenimą, suvoki, kad privalai už jį kovoti. Neatsimenu kada, bet po truputį pradėjau dėkoti Dievui. Iki ligos buvau tikinti, bet negiliai. Ligos metu Dievas apsigyveno manyje. Po chemoterapijos kursų, kad išgyčiau, kadangi nebuvo šimtaprocentinės išgijimo garantijos, buvo reikalinga autologinė kaulų čiulpų transplantacija. Tai – paties ligonio kaulų čiulpų persodinimas. Viskas sekėsi pagal planą. Netrukus buvau išleista į namus. Mano

Ramunė ir Viktoras Gecai

laimės periodas, jog esu sveika, truko devynis mėnesius. Eilinio vizito pas daktarą Vilniuje metu išgirdau tai, ko niekada nebesitikėjau išgirsti – čiulpuose vėl padidėjo vėžinių ląstelių kiekis. Tuo nenorėjau tikėti nei aš, nei mano gydytojas Laimonas Griškevičius. Po kojomis atsivėrė praraja. Supratau, kad mirtis – čia pat, netgi regėjau save karste, aplink pilna draugų ir gėlių. Bet gydytojų žodžiai, jog dar yra paskutinis šansas – negimininingo donoro kaulų čiulpų transplantacija – vėl įžiebė viltį. Kartu su vyru kilome į paskutinę kovą už gyvenimą ir tada supratau, kad už jį žemėje nieko nėra brangesnio. Kadangi Lietuva tuomet dar nebuvo prisijungusi prie Pasaulio kaulų čiulpų banko, transplantacija vyko Lenkijoje Katovicų klinikoje. Buvo labai sunku, nemeluosiu... palatoje lieki vie-

nas, o už stiklo matai verkiantį vyrą ir vaikus. Paprašai, kad išeitų, ir nežinai, ar juos kada bepamatysi. Katovicų ligoninėje praleidau beveik du mėnesius: tiek laiko truko pasirengimas transplantacijai ir operacijai. Labai bijojau, kad svetimi kaulų čiulpai gali neprigyti. Bet Dievas matė mano kančią ir kaip kabinausi į gyvenimą. Ir mane išgelbėjo. Tai buvo laimingiausia mano gyvenimo kelionė. Tiems, kuriems labai sunku, norisi padėti: atverti širdį ir kalbėti apie savo begalinę patirtį. Kovą ir pergalę. Mirties baimę ir viltį.

Ramunė Gecienė

DIEVO RANKOSE

2012 m. kovo mėnesį operacijos metu iš taukinės buvo pašalintas 10 centimetrų auglys ir 10 procentų kepenų su 5 metastazėmis. Visi operacijos metu paimti dariniai buvo išsiųsti tirti, o pačiai liko laukti atsakymų ir sveikti po operacijos. Praėjus keturioms savaitėms pranešė, kad man – itin didelio piktybiškumo leiomyosarcoma, 4 stadija. Atlikus vėlesnius tyrimus paaiškėjo, kad operacijos metu kepenyse buvo pažeista viena metastazė ir tokiu būdu per mėnesį jos buvo „apėjusios“ nesuskaičiuojamu kiekiu darinių. Pasak gydytojų, reikėjo stebuklo, kad pasveikčiau. Man buvo paskirtas smūginis chemoterapinis gydymas. Blogiausia tai, kad didžiausią krūvį turėjo atlaikyti kepenys, o jos buvo labiausiai pažeistos. Buvau praradusi viltį, kaltinau Dievą, už ką jis man siuntė šią ligą. Kai buvau labiausiai palūžusi, sesuo mane supažindino su Šv. Pranciškaus onkologijos centro vadove Aldona Kerpyte, kuri suteikė daug naudingos informacijos, ir vienuoliu pranciškonu Evaldu, kuriam pokalbio metu išsiliejau, išsiverkiau, atgaudama dvasinę ramybę, tikėjimą, viltį ir kelią, kuriuo einu iki šiol. Supratau, kad iki šiol gyvenau be Dievo ir visus sprendimus dariau pati, dažnai elgdavausi lengvabūdiškai, negalvodama apie pasekmes. Tad ir Aukščiausiojo neturėjau teisės kaltinti dėl savo ligos, nes tai buvo mano praeito gyvenimo etapo pasekmė. Supratau, kad mano ašaros ir skausmas tik pablogins sveikatą. Atidaviau save per maldą į Dievo ir gydytojų rankas. Pranciškonas vienuolis Evaldas mus abu su vyru supažindino su krikščioniškomis meditacijomis. Išmokau gyventi šia diena, nes tai vienintelis realus dalykas, o galvojimas apie tai, kas bus, tapo beprasmiu. Gydymosi metu, kai jausdavausi geriau, su vyru keliaudavome po Lietuvą. Džiaugiausi kiekviena duota diena, lyg ji būtų paskutinė. Norėjosi kuo geriau pažinti save ir savo vidinį gyvenimą: ieškojau dvasinių ligos priežasčių, atradau savyje sukaupto pykčio, nuo kurio išsivadavau per viso gyvenimo išpažintį ir apsilankymą

pas egzorcistą. Išmokau atleisti ir neteršti savo dvasinio gyvenimo. Daug laiko leidau savo šeimos, artimųjų rate. Neskaičiau jokios neigiamos informacijos internete, nes vieną kartą pamėginusi paskaityti apie savo ligą, radau vien tik istorijas apie mirtį. Skaičiau tik teigiamą literatūrą, „stebuklo“ istorijas, kurios vertė tikėti, kad ir man viskas bus gerai. Kartą po maldų Dievo užklausiau, ar man padės pasveikti, ir atverčiau Šventąjį Raštą, skaitau, o ten istorija, kaip Jėzus pagydė ligonį nuo mirtinos ligos. Per visą kūną nuėjo šiurpuliukai ir iš jaudulio apsiverkiau. Tada supratau, kad Dievas mano maldas girdi. Kitą kartą užklausiau, ar aš lengvai atlaikysiu chemoterapiją, tada Šventajame Rašte perskaičiau, kad jei mano siela bus švari, tai fizinis kūnas nejaus skausmo. Prieš kiekvieną chemoterapijos kursą nueidavau išpažinties ir iki pat šeštojo kurso nė karto manęs nepykino, nepatyriau skausmų, nors gydytojai prognozavo, kad jau po pirmosios bus blogai. Jaučiausi pasitikinti Dievu, rami ir užtikrinta, kad pasveiksiu. Savo ramybę bandžiau perteikti ir tėveliams, sesei, visiems šeimos nariams. Sunkumo akimirką skausmą išliedavau ne šeimos nariams, nes jiems ir taip buvo nelengva, o pas savo dvasinį globėją pranciškoną vienuolį Evaldą. Už tai esu jam dėkinga iki pat šiol ir manau, kad mano ramybė dažnai priklausė nuo pokalbių su juo.

Vos suprastėjus mano sveikatos būklei, sesuo prašydavo užtarimo maldų Kretingos moterų vienuolynuose. Galima manyti, kad tai sutapimas, bet dažnai po sesučių vienuolių maldų pagerėdavo mano fizinė savijauta. Sesuo, prieš prasidedant gydymui, pasirūpino, kad būtų aukojamos atskiros šv. Mišios, kuriose buvo prašoma man sveikatos. Nustebino tai, kad susirinko pusiau pilna Kretingos Viešpaties Apreiškimo švč. M. Marijai bažnyčia vien tik artimųjų, draugų ir pažįstamų...

Rugpjūčio mėnesį baigėsi gydymas. Atlikus tyrimus paaiškėjo, kad įvyko stebuklas – gydytojai paskelbė remisiją. Vėl pradėjau džiaugtis gyvenimu, su šeima išvykome į keletą kelionių, daug laiko

Rasa Rojienė

leidau gamtoje, gydytojų prižiūrima žolelėmis stiprinau imunitetą.

Prieš gydymą gydytojai įspėjo, kad greičiausiai liksiu nevaisinga. Kadangi iki susergant mes su vyru trejus metus niekaip negalėjome susilaukti kūdikio, netekome vilties turėti vaikutį. Pasveikusi maldose dėkojau už šį stebuklą ir vis nedrąsiai paprašydavau kada nors suteikti galimybę tapti mama. Nesitikėjau, kad taip greitai išsipildys mano maldos. Praėjus trims mėnesiams po gydymo, sužinojau, kad laukiuosi. 2013 m. rugpjūčio 14 d. gimė stiprus, sveikas sūnus

Lukas, kuris yra mums stebuklas ir liudytojas, kad Dievas mus girdi. Po gimdymo sužinojau, kad liga pabudo, bet buvo pati pradžia. Atliko operaciją, kurios metu buvo pašalinta 50 procentų kepenų su naujomis ir senomis „miegančiomis“ metastazėmis. Kelių aktyvių metastazių nėjo pašalinti, todėl kai ataugo kepenys, teko vėl kartoti chemoterapinį gydymą. Neturėjau kada galvoti apie blogus dalykus, todėl kad visada namie laukdavo mažas sūnelis, kuriam reikėjo mano dėmesio, ir mylimas vyras. Jaučiausi be galo laiminga ir tikinti, kad viskas Dievo rankose.

Liga man suteikė daugiau gero nei blogo. Ji mane pakeitė kaip asmenybę: pakito vertybės, tapau turtingesnė dvasiškai. Manau, kad susidūrus su šia liga svarbiausia neprarasti tikėjimo, kad pasveiksi, nes jei pats pasiduodi, tai kaip tau galės padėti gydymas. Viskas priklauso nuo požiūrio: jei save priimsi ne kaip auką, o kaip ypatingą žmogų su ypatinga liga, taip su ja bus lengviau susidraugauti. Juk gyvenimas nesibaigia, o tęsiasi toliau, tik viskas priklauso nuo mūsų, kaip tą laiką išnaudosime. Visiems linkiu daugiau optimizmo, tikėjimo ir net sunkiose akimirkose eiti į priekį bei džiaugtis kiekviena duota minute, ją išnaudoti kuo tinkamiau ir turiningiau.

Rasa Rojienė

SAVO KANČIĄ PAVERTĖ LAIPTAIS Į DANGŲ

Žinau jo liudijimą esant tikrą

Kai rašiau šias eilutes, nuo mano mylimo vyro ir brangiausio gyvenimo draugo Tomo mirties jau praėję kone pustrečių metų. Būdamas 43 metų jis mirė nuo gerklų vėžio. Tomo aš vis dar labai ilgiuosi, nes savo gyvenimo pavyzdžiu jis buvo ir tebėra man pats didžiausias tikėjimo mokytojas, žmogus, giliai mylėjęs ir, tikiu, dabar dar labiau mylintis Dievą ne skambiais žodžiais ar akademiniu šventraščio išmanymu, bet – širdimi bei savo kasdienišku gyvenimu.

Kai buvau paprašyta dėl kitų, tokių pat ligonių, pasidalinti liudijimu apie Tomo meilę, viltį ir tikėjimą, dvejojau: užgulė didelė atsakomybė, svarsčiau, ar surasiu tinkamų žodžių, nes Tomo tikėjimas buvo ne deklaratyvus, o labai paprastas, gilus ir tikras. Toks tikras, kad tikriau, manau, nebebūna. Rašyti apie žmones ir jų aplinką – mano žurnalistinė kasdienybė, bet paviešinti iškeliavusio brangaus žmogaus gyvenimą yra labai sunku – vien nuo šios minties tarytum užsitrenkdavo širdies vožtuvas. Nes jo meilę ir išsakytus žodžius saugojau lyg brangenybių skrynią, kurios, maniau, nevalia atverti kitiems.

Tada panirau į maldą – prašiau Dievą padėti apsispręsti. Jei taip – kad mano žodis gebėtų perteikti Tomo, nors ir labai artimo, bet visgi ne mano, pasitikėjimą Juo ligi tol, kol jam buvo duota mąstyti. Atsiverčiau Šventąjį Raštą ir nustėrau, nes ten Evangelijos pagal Joną 5.31 „Tėvo liudijimas sūnui“ prasideda žodžiais: Jei tik aš pats apie save liudyčiau, mano liudijimas nebūtų tikras. Bet apie mane liudija kitas, ir aš žinau jo liudijimą esant tikrą.

Nusirito širdis – tai buvo ženklas, kad privalau liudyti. Žinojau, kad mano išguldytas mintis, kaip ir ranką, vedžioja pats Dievas.

Išmelstas Pakūtos pievose

Į mano gyvenimą Tomas atėjo gana brandžiame amžiuje: po skyrybų aš jau buvau išsigydžiusi savo sielos žaizdas – dvasios ramybę radau važinėdama į Pakutuvėnų vienuolyną ir bažnyčią. Supama laukinio šio kaimo apylinkių grožio, panirusi į pievas, lyg išprotėjusias nuo pienių žydėjimo ir bičių dūzgimo, mačiau šeimas, kartu atvykstančias melstis. Laiminau jas ir pati meldžiau Viešpatį, kad mano gyvenime taip pat atsirastų tikintis žmogus, kad galėtume būti kartu ir dalintis. Viešpats mane išgirdo – Tomas buvo išmelstas būtent Pakūtos pievose.

Kai sutikau Tomą, jo gyvenimas buvo paženklintas didele netektimi. Prieš pusmetį jis buvo palaidojęs du savo mylimus žmones – seserį Valdonę ir mamą. Sesuo mirė po inksto transplantacijos, o cukriniu diabetu serganti mama – iš begalinės širdgėlos. Tomas sakė, jog staiga užklupusį dvigubo praradimo skausmą jis gydė Jėzaus viltimi ir meile. Mudviejų santykyje išsyk apsigyveno Dievas.

Tomas mane stebino mokėjimu dėkoti Jam net už mažiausius dalykus: sakydavo, koks yra laimingas, kad vos atmerkęs akis gali matyti plaukiančius debesis, girdėti ryto garsus ir uosti kvapus, kojomis liesti žemę. Šią jo dėkojimo pamoką aš gerai išmokau ir kas rytą ją pakartoju. Tomas tarsi nujautė, kad netrukus – po šešerių metų mudviejų pažinties ir iš jų vos dvejų santuokos metų – jam teks atsisveikinti su balsu. Po antrosios operacijos jam buvo pašalintos gerklos, o sukiurus kaklui, maitinosi tik per zondą. Bet ir po to jis nepaniro į depresiją, nepyko ant Dievo ir tik su jam būdingu subtiliu humoru būtinai surasdavo priežastį, dėl ko taip atsitiko. Viešpats labai gudrus ir protingas, – mąstė Tomas. – Jis nieko nedaro be reikalo, tik mes to nesuprantame arba nenorime suprasti. Kažkada meldžiau Dievo, kad patrumpintų mano aštrų liežuvį ir aš neužgauliočiau

Irena ir Tomas Šeškevičiai

žmonių. Ir Viešpats išgirdo mano maldą. Nieko nėra šiaip sau, – nebegalėdamas valgyti aiškino jis. – Gal buvo laikas, kai nebranginau maisto, nežiūrėjau, kiek ir ko geriu. Kiek žmonių kasdien alksta ir trokšta pasaulyje galėdami, bet neturėdami ko valgyti.

Kančią paaukojo už artimuosius

Nebegalėdamas normaliai bendrauti, Tomas nesišalino žmonių, jis nesigėdijo ir savo negalios. Priešingai – kaip tik godžiai, visa širdimi gėrė į save gyvenimą, gebėjo rasti jame džiaugsmą ir malonumą. Jis nenuleido rankų, jo širdis neatvėso meilei.

Gulėdamas ligoninėje per ausinukus nuolat klausydavo „Ma-

rijos radijo“ arba Šventojo rašto, kurį buvo įsirašęs į kompiuterio atmintį. Kauno klinikose nepraleisdavo Šv. Mišių koplyčioje, o vos parvežtas iš reanimacinės palatos kėlėsi ir skubėjo į pamaldas šv. Blažiejaus – gerklės ligų globėjo – dieną. Tada vienintelį kartą mačiau jį skaudžiai pravirkus – Tomas tikrai tikėjo, kad jo kūnas pasveiks.

Nežinau, kaip ir iš kur kančioje bei skausmuose, bet Tomas buvo tarsi pripildytas padėkos žmonėms, per juos žinojo veikiant Aukščiausiąjį: jis dėkojo už operacijas ir rūpestį gydytojams, slaugytojams, artimiesiems bei draugams – už palaikymą, man – už buvimą drauge jo gyvenime ir ligoje. Niekada neklausė ir nepriekaištavo, kodėl tai nutiko jam. Netgi priešingai – sakė, dėkojantis Dievui, kad tai nutiko būtent jam, o ne man ar mano vaikams.

Nors ir turėjo viltį pasveikti, jis visgi buvo pasirengęs sutikti mirtį, ne kaip bauginančią lemtį, o kaip slenkstį, kurį reiks peržengti kiekvienam, ir žinojo, kad už jo ranką jam išties mylintis Jėzus. Šį raminantį santykį su Jėzumi jis buvo susikūręs pats. Aš nežinau, ką morfijaus veikiamas Tomas mąstė paskutinį savo gyvenimo mėnesį, kai nebegalėdavo užrašyti minčių. Bet aš giliai jaučiu, kad savo kančią ir skausmą jis, susitapatinęs su Jėzumi, aukojo už mus – savo artimuosius bei draugus.

Laiškai žmonai

Koks buvo Tomas, jo meilė pasauliui, Dievui ir man, labiausiai atspindi paskutinį pusmetį prieš mirtį rašytos SMS žinutės. Žinau, kad Tomas atleis už jų paviešinimą, nes tai yra pats tikriausias jo paties liudijimas.

* Mylimoji, tik, prašau, nesijaudink – nėra blogai, Dievulis myli mus ir saugo, viskas bus gerai, pamatysi, daktaras Vaitkus manimi labai rūpinasi. Aš ramus, būk rami ir tu. Myliu. (Reanimacijos palata, 2011 01 06)

* Labai tave myliu, mano gerumo ir grožio angele. Ačiū už pasiaukojančią nesavanaudišką, tokią gilią meilę, kokia tik Kūrėjas ir tegali apdovanoti: ją kasdien matau ir jaučiu tavo akyse, žodžiuose, prisilietimuose. Aš labai laimingas, nes širdyje turiu savo gerą, šiltą, raminančią ugnelę – Tave. Ir man taip gera... Labanakt, iki ryt. (2011 01 13)

* Zuikeli mano mylimiausias, negalima taip gražiai rašyti: tu sujaudini mano širdį ir priverti dar labiau dėkoti ir mylėti, jei tik tai bėra įmanoma. Aš be galo už viską tau dėkingas, mano drauge, mano palydove, mano visų išgyvenimų pusele. Be tavęs – aš gyvenime pasimetęs, vienišas, silpnas žmogus. Su tavimi ir Jėzumi – tas, kas esu. Myliu... (2011 02 03)

* Mano mylima pusele, noriu tavęs paprašyti: tu labai daug dėl manęs darai – skambini, ieškai, prašinėji. Dedi visą savo energiją ir pastangas, kad tik man galėtum padėti. Aš tai matau, jaučiu ir labai vertinu. Bet nereikalauk iš savęs per daug, neturi gyventi tik dėl manęs. Juolab jausti kaltę, kad kažko nepadarei. Privalai būti pati stipri. Aš nesu pasaulio bamba. Matau tavo ašaras ir man labai skaudu, kad suteikiu tau tiek skausmo, – tokį bejėgiškumą ir kaltę pats jaučiu. Nesvarbu, kad šypsausi, širdį tai skauda. Nepergyvenk taip, mano meile. Dievuliukas viską mato ir tik jis nuspręs viską taip, kaip reikės. Viską, kas įmanoma ir dar daugiau, tu jau padarei. Aš pats tiek dėl savęs nedaryčiau, tik – dėl tavęs. Nusiraminkim ir laukim, šia diena gyvenkim ir džiaukimės, kad tiek turėjom, turim ir dar turėsim. Dauguma net neįsivaizduoja tokios laimės ir meilės. Kai pagalvoju, kiek kartų Dievulis mane iš mir-

ties nagų jau ištraukė, kaip Jūs mane ir aš Jus myliu, davė Tikėjimą ir Tave, patį nuostabiausią žmogutį pasaulyje davė, kiek jau mes kartu gero patyrėme, tai tik džiaukimės, kad turim vienas kitą ir Tuos, kurie mus saugo. Myliu tave. (2011 05 07)

* Važiavimas – kaifas! Pasaulyje yra 3 didžiosios vertybės: Dievas, Tu ir Automobilis. O svarbiausia – visa šeima mėgsta keliauti. Ir visus be proto myliu. P. S. Ligi Kauno liko 90 km. (2011 06 09)

* Mano meile, esu nepaprastai Dievuliui dėkingas, kad man, tokiam perdylai, davė tokį nuostabų žmogutį, kaip Tu. Brangioji, ačiū tau už meilę, rūpestį ir pasiaukojimą, kuriuo tu mane apglėbei. Niekada ir iš nieko nejaučiau tiek šilumos. Ačiū tau už viską: tu priverti mane nepasiduoti, nenuleisti rankų, tikėti ateitimi, gyventi meile ir Viltimi. Atleisk, kai man nerviukai pasirodo – na, kam aš dar galiu juos parodyti? Be proto tave myliu ir linkiu labos nakties. Tegul angelai su Šv. Dvasia saugo tavo miegą. Labos... (2011 06 25)

* Labas rytas, mano angele, mano nuostabusis šiltas spindulėli. Tu vėl patekėjai man šį gražų rytą, su Dievuliuku ir tavimi aš keliuosi ir guluosi, praleidžiu dieną. Todėl širdis pilna dėkingumo ir meilės Jums abiem. Be abejo, labai dėkingas šeimai, kuri taip mane myli ir atvirai tą rodo. Draugams, kurie mane palaiko darbais, maldomis ir mintimis. Kaip miegojai, mano švelnusis lemūrai? Man miegui suleido vaistų, greit užsnūdau, bet po 2.30 val. nubudau ir naktį praleidau su Jėzumi – žodžiu, ramybė ir tyla. Geras poilsis. Pas mane neskubėk, kad darbui nepakenktum. (2011 06 29)

* Mano meile, vis galvoju apie tave – savo besiaukojančią bičiulę. Tu – kaip didelė saulėgrąža, sugeriantі Dievulio siunčiamą saulutės šilumą, meilę, spindulėlius, o po to grąžindama juos man ir aplinkiniams. Tu – nuostabi, žydinti, rasos karoliukais pasipuošusi pasaulio rožė, kvapni ir švelniai braukianti per skruostą, – taip tu ramini, guodi ir stiprini... Tu – kaip pats nuostabiausias mudviejų vabaliukas – boružėlė, tyliai, be skundų dirbi darbus ir naikini amarus – liūdesį, nusivylimą, apatiją... Tave pamačius norisi glostyti, bučiuoti, šypsotis. Ir dėkoti, dėkoti, dėkoti gerajam Jėzui, kad leido sutikti tave – stebuklą šioje žemėje, nė sekundei neleidžiantį pamiršti, kas yra meilė. Kiek dar daug mūsų laukia gražių akimirkų, jei tik Dievulis leis. O jis tikrai leis – mes Jo prašysim. (2011 06 29)

Ir paskutinė Tomo žinutė, rašyta likus dviem mėnesiams ir savaitei ligi jo mirties, per 43-iąjį gimtadienį (2011 09 23): Aš labai labai tave myliu, mano gražiausias pasaulio žiedeli. Esu dėkingas už viską: meilę, rūpestį, palaikymą, tvirtybę, tikėjimą... Piktoji dvasia gali naikinti mūsų kūnus, bet nesunaikins mūsų meilės Dievui ir vienas kitam.

Su šviesia tikėjimo viltimi
Irena Šeškevičienė

DABAR ŽINAU: GALIU DIEVUI PAVESTI SAVO DIENĄ

Prieš šešerius metus paskelbta diagnozė „krūties vėžys“ man buvo pabaiga, taškas viskam. Sustojo laikas, mintys akimirksniu sustingo, apmirė kūnas, dingo bet kokia viltis. Man atrodė, kad nebemoku nei kvėpuoti, nei judėti, galiu tik sėdėti ir žiūrėti į vieną tašką... Man?.. Kodėl? Už ką? Taip sėdėdama sijojau savo gyvenimą tarsi per rėtį, ieškodama priežasties. Vis prabėgu mintimis ir galiausiai – juoda tuštuma, pabaiga. Mintys šokinėjo: kaip gyventi toliau, kas bus, nejaugi – į tamsą, į duobę? Šviesos neliko, vilties – irgi... Aš mirsiu... Tai suvokdama norėjau išeities, kažko nesibaigiančio, tik ne tamsos...

Laikas ėjo, reikėjo pradėti gydymą, negalėjau delsti. Mylimo vyro, gydytojų, šeimos ir artimųjų palaikoma pajudėjau iš juodo taško, sąstingio. Chemoterapija, operacija ir vėl chemoterapija... Ėjo laikas nuo vieno gydymo chemoterapija kurso iki kito, užgimė vilties kibirkštėlė. Visada šalia manęs buvo vyras, kartu ieškojome šviesos maldoje, žmonių, išgyvenusių ligą, pasidalijimuose, jų pasveikimo patirtyse. Aš mąsčiau, kaip gyventi toliau, o vyras – kaip mane paguosti. Mokiausi, kaip pavesti, aukoti savo rūpesčius Dievui, kaip išmokti atiduoti nerimą, skausmą ir taip nesirūpinti, nes juk vis atrodė, kad tik vienas esi ir pats turi viską sutvarkyti... Meldėmės su vyru abu kartu, jautėme, kad tai mums labai padeda, stiprina. Ir jau tikrai žinojom ir tikėjome, jog nesame vieni, nes KUR DU AR TRYS SUSIRINKĘ MANO VARDU, TEN IR AŠ ESU TARP JŲ (Mt 18,20).

Atsirado maža švieselė, viltis. Pradėjau laukti rytojaus, bet taip laukti, kad jis kuo greičiau pasibaigtų – praeitų nelengva gydymo diena. Stiprėjo noras gyventi, jis vedė į priekį ir mano siela sveiko. Suradau maldą, suradau tikriausią viltį – Dievą. Mokiausi pasitikėti Juo, tikiu, kad Jis girdi mano maldas, prašymus, žinojau, kad

DAIVA KATIŠEVSKAJA

nesame vieni ir galiu Jam pavesti savo dieną. Mudu su vyru radome prieglobstį maldoje, tikėjime Dievas mus stiprino, augino. Net pačiu sunkiausiu metu, kai atrodo, jog nepakilsi, nepajėgsi, išmokome viską patikėti Jo valiai ir Juo pasikliauti. Kiekviena diena, šeima, vaikai, gyvenimas, kiekvienas žmogus yra dovana. Viskas yra Jo malonė, dovanota mūsų džiaugsmui. Tik taip dažnai to nesuprasdavau, niurzgėdavau.

Jau keleri metai, kaip kiekvieną rytą stipriai laikydami vienas kito ranką mudu su vyru pradedame dieną bendra malda, Šventojo Rašto skaitymu. Dėkojame Dievui, kad išvydome rytą, kad galime jo įkvėpti. Dėkojame už sveikatą, buvimą kartu ir daugelį kitų dalykų, plaukus, blakstienas... Dėkoju Dievui už tai, kad aš galiu Jam dėkoti, kad žinau ir suprantu, jog reikia tai daryti.

Neišsakyti žodžiai

Ištieski ranką man
Ir tamsoje švieselė suspindės.
Ištiesiu ranką Tau –
Siaurutis kelias praplatės.

Ištieskime rankas visi
Ir atiduosim Viešpačiui mes skausmą.
Tikėkim meile, viltimi
Ir nepalikim to, kurs rauda.

Tegul malda visus sukvies
Ir akyse spindės šviesa.
Te Viešpaties ranka visus palies
Ir baimė dings kaip vasarą pūga.

Te džiaugsmas, meilė vienija visus,
Vilties ir meilės niekad nepraraskim.
Tegul tikėjimas sujungia mus
Ir šviesų bendrą kelią raskim!

Te Viešpats mūsų neapleidžia,
Suvienija visus mus maldoje,
Tegul pavasaris apsigyvena
Kiekvieno mūsų širdyje.

Ištieski ranką man
Ir skausmas taps praeitimi.
Ištiesiu ranką tau –
Gyvenimas vėl taps didžiausia viltimi!

Daiva Katiševskaja

DIEVAS YRA PATS DIDŽIAUSIAS GYDYTOJAS

Dievas yra meilė. Ši teologinė formulė kalba ne apie sentimentus, o apie sąsają, jungtį, šaukimą į kitą, iš kurio atsiranda kalba, o jei nėra jungties, nėra meilės, nėra kalbos, nes ji tampa tik beprasmiu gaudesiu. (Vanda Juknaitė)

Mes nežinome, ką mums žada rytojus ir nelabai galime nuspėti. Dažnam gyvenimas subyra į šipulius tada, kai net mintis tokia į galvą neužklysta. Taip atsitiko ir man. Turėjau mylimą darbą, stiprius abu tėvelius, gražią šeimą ir gerą sveikatą. Nelaimių karuselė įsisuko, ir greitai per porą metų išrikiavo bėdas: mamos ligą ir sunkią širdies operaciją, jai dar nepasveikus, susirgo tėvukas ir po 2 mėnesių mirė nuo vėžio, uždarė įstaigą ir praradau darbą, būdama bedarbė, susirgau krūties vėžiu ir sunkiai gydžiausi, artimo žmogaus bjauri išdavystė... Gyvenimas brėžė sunkią, juodą, nepakeliamą liniją, bet tuo pačiu metu šalia ryškėjo ir baltas punktyras, kuris daigino manyje stiprybę, supratimą ir viltį. Tai buvo Dievo balsas. Iki tol aš retai užeidavau į bažnyčią, nemokėjau jokių maldų ir giesmių, nepažinojau jokio dvasininko.

Po operacijos, gulint Santariškių ligoninėje, atėjo pirmas širdies krustelėjimas, kad reikia prašyti vienos draugės pagalbos. Paskambinau jai ir paprašiau maldos už mane. Grįžus namo ir tęsiant ilgą gydymą, suradau kelią į onkologinių ligonių bendruomenę. Jų susitikimai vykdavo Kretingos pranciškonų vienuolyne. Pradėjau dalyvauti šv. Mišiose. Pasijutau nejaukiai, kad negalėjau eiti komunijos – nebuvau priėmusi Atgailos, Švenčiausuijo ir Sutvirtinimo sakramentų. Pradėjau lankyti grupelę, kuri ruošė šiems sakramentams. Taip prasidėjo mano kelionė link Dievo, kuri tęsiasi ir šiandien. Supratau, kad Dievas visą laiką buvo šalia manęs, tik laukė mano atsigręžimo į jį. Gyvenimas pradėjo keistis, juodoji linija pa-

Regina Daubarienė

mažu pradėjo blukti, o baltas punktyras įgavo tiesią liniją. Kaip ir visi žmonės, aš ne viską galiu padaryti ar pakeisti, bet yra kas gali padaryti viską, net neįsivaizduojamus dalykus. Išmokau melstis, dėkoti, prašyti, garbinti, giedoti ir gyvenimas nušvito kitomis spalvomis. Dievui nėra negalimų dalykų, Jo meilė ir viltis įgalina keisti gyvenimą čia ir dabar. Sunkiai sirgdama rašytoja Jurga Ivanauskaitė rašė: Stebuklas jau įvyko – aš sutikau Dievą. Aš irgi taip galiu pasakyti. Visos gyvenimo duobės, gilios ir neperlipamos, dabar atrodo kitaip. Jos buvo, yra ir bus, bet „malonės slenksčiai“ nebus per aukšti įsikibus į Dievo delną.

Tikėjimas suteikia viltį, o tai – svarbu visiems. Tuo ir pasireiškia tikėjimo visuotinumas. Gyvenimas pradeda keistis, kai supranti svarbiausią Dievo ženklą – meilę, tikėjimą ir viltį. Pradėjau suprasti, kad bažnyčios esmė – malonės bendruomenė. Pajutau, kad maldos jėga yra labai stipri. Mes, išmokyti pasitikėti savo žmogiškomis jėgomis, norime suvaldyti visas situacijas ir taip mažai pasitikime Dievu. Kai esi pašauktas Jį pažinti, patikėti, kad Dievas gali padaryti stebuklą, atsiradęs asmeninis ryšys su Dievu sąlygoja kelio į save ir tapimo savimi galimybę. Pradedi tikėti ir pasitikėti, nebelieka pojūčio, kad visas gyvenimas tarsi smėlis slysta tarp pirštų, kai išsenka visos gyvybinės jėgos, lyg būtų nuo kūno nuplėšta oda... Tikėjimas praturtina gyvenimą naujais horizontais ir didele viltimi. Visi mes pajėgūs pasirinkti gėrį. Susivienijimas su Kristumi daro žmogų daug stipresnį, tobulesnį, įgalina keistis. Supranti, kad esi Dievo rankose, jauti didelį nusiraminimą, o kai žmogus ramus, gijimas prasideda iš pačios gilumos. Tikintieji yra išgelbėti viltimi, kuri keičia gyvenimą dabar. Supratimas, kad aš esu gelbėjama, saugoma ir mylima, suteikia stipresnę viltį gyvenimui.

Be Dievo pagalbos sunku suvokti, kad galime „atleisti savo kaltininkams“. Atrodė, kad santuoka subyrėjo ir beliko tik skirtis... tačiau Dievo malonė keitė ne tik mane, bet ir mano vyrą. Jis taip pat pradėjo ieškoti kelių, vedančių link tikėjimo, skaityti Šventąjį

Raštą, važiuoti į piligrimines keliones. Kartu aplankėme Vatikaną, Fatimą, Lurdą, Jeruzalę, keletą kartų keliavome į Indiją. Pasaulis liudijo dvasingumą, tikėjimą ir gyvenimo džiaugsmą. Dievas padėjo susigrąžinti ramybę ir gyvenimo darną.

Dabar aš žinau, kad Dievas yra pats didžiausias gydytojas. Jis nuramina bei nuskaidrina sielą, o kai ji rami, tada ir gyvenimas keičiasi. Man pasisekė bėdoje suklusti ir išgirsti Dievo žodį. Tai įgalino mane visai kitaip išgyventi ligą, pamatyti kitokį pasaulį, kuriame daug meilės Dievui ir žmonėms.

Regina Daubarienė

PRAŠIAU DIEVO ARTUMOS

1. Koks buvo Jūsų tikėjimo ir tarnystės Dievui kelias?

Man 74 metai, Dievą mylėti ir tikėjimą įskiepijo tėvai dar būnant mažu vaiku. Mūsų šeimoje augo šeši vaikai. Sekmadieniais visa šeima eidavome į šv. Mišias pagarbinti Dievo, atsiprašyti Jo už padarytus blogus darbus, pasiguosti, kai būna sunku. Mano tėvelis ir mama buvo labai tikintys žmonės, todėl ir mus, vaikus, auklėjo taip, kad augtume dorais katalikais. Būdamas aštuonerių, 1948 m. pradėjau tarnauti Klaipėdos Kristaus Karaliaus bažnyčioje šv. Mišiose. Per mano tarnystės Dievui metus teko susipažinti su daugeliu garbingų kunigų, kurie manyje ugdė pasitikėjimą Aukščiausiuoju, meilę Jam. Taip ir prasidėjo mano tarnystės Dievui kelias.

2. Ką Jums Dievas suteikė per onkologinės ligos patirtį?

Onkologine liga susirgau 2010 m., ir tarsi žemė išslydo iš po kojų. Atsidūręs ligoninėje, sužinojau, kad Kretingoje broliai vienuoliai subūrė grupę asmenų, sergančių onkologinėmis ligomis, kuriems per maldą ir suteiktus sakramentus padedama dvasiškai sustiprėti. Juk dieviškasis gyvenimas į mus srovena septyniais šaltiniais, t. y. sakramentais. O atgaila sergančiajam teikia pašvenčiamąją malonę. Taip aš tapau brolių pranciškonų steigiamo Šv. Pranciškaus onkologijos centro bendruomenės nariu.

Kad dorai bei sveikai gyventume, nepakanka vien mūsų jėgų, reikia dar ir antgamtinės Dievo pagalbos, kurią vadiname malone. Dievas yra mūsų sielų gydytojas, Dievas yra meilė. Susirgus onkologine liga mano tikėjimas Dievu ir Švč. Mergele Marija labai sustiprėjo. Prašiau Švč. Mergelės Marijos malonės ir Dievo gailestingumo, atleidžiant mano nuodėmes, bei Dievo artumos. Pradėjau tarnauti Šv. Pranciškaus Asyžiečio koplyčioje. Iš visos širdies dėkoju broliui Benediktui už suteiktą galimybę ir pasitikėjimą tarnaujant šioje šventovėje.

Adolfas Edvardas Drūnas

3. Kokie Šventojo Rašto žodžiai Jus labiausiai stiprino ir guodė ligos metu?

Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos (Mt 28, 20).

4. Ką Jums reiškia malda?

Iškilaus kunigo ir poeto Maironio žodžiais tariant: Alpstančią širdį malda atgaivina ir gydo kančias paslapčiausias visas. Melsdamasis sukaupiu giliausias sielos jėgas, tada tikriausia prasme pabūnu su Dievu ir savimi.

5. Kaip išgyvenate Dievo veikimą savo gyvenime šiandien?

Būdamas koplytėlėje, nukreipiu mintis į Dievo Motiną, dėkoju jos sūnui Jėzui Kristui už suteiktą sveikatą, stiprybę, kad šiandien jaučiuosi puikiai.

6. Kas Jūsų gyvenime šiandien yra svarbiausia?

Svarbiausia ir jautriausia gyvenime yra tai, kad mano vienintelis anūkas nutolo nuo Dievo. Tad meldžiu Švč. Mergelę Mariją ir jos sūnų Jėzų, kad Šventoji Dvasia apšviestų jį ir priartintų prie Dievo.

7. Ką galėtumėte patarti netikinčiam žmogui, kuris susirgo onkologine liga, ar jo artimajam?

Netikinčiajam patarčiau susimąstyti apie savo dvasinio gyvenimo vertybes, apie angeliškas būtybes, kurios žemiškoje kelionėje lydi visus žmones, nepaisant to, ar jie yra tikintys, ar ne. Dievo užduotis – globoti žmones ir vesti juos tobulėjimo keliu. Patarčiau susitaikyti su Dievu, nuoširdžiai tikėti Jo galia, meile, malone, atgailauti už nuodėmes, susitaikyti su duotu jam išbandymu ir melsti malonės sau pačiam ir artimiesiems.

Pokalbis su
Adolfu Edvardu Drūnu

DIEVAS NESIUNČIA NEI LIGOS, NEI KANČIŲ

Dievu tikėjau dar prieš onkologinę ligą, tad liūdna žinia, kurią išgirdau gydytojo kabinete, nebuvo tokia skaudi ir beviltiška. Jau buvau supratusi, kad Viešpatyje visada yra viltis ir kad Jis taria paskutinį žodį. Nekilo ir klausimai „už ką“ bei „kodėl man taip atsitiko“. Buvau gydoma chemoterapija, atlikta operacija, taikytas spindulinis gydymas. Nors ir buvo sunku, tačiau niekada nesijaučiau palikta ar apleista Dievo. Labai stiprino žodžiai iš Biblijos: Niekada aš tavęs nepaliksiu ir neapleisiu. Viskas išeina į gera mylintiems Dievą (Rom. 8,28). Atrodytų, argi gali tokia sunki liga, atnešusi daug baimės, kančių, skausmo, praradimų, išeiti į gera? Esu įsitikinusi, kad Dievas nesiunčia nei ligos, nei kančių. Mes gyvename pasaulyje, kuriame daug blogio padarinių. Bet ir kančioje, ir ligoje Viešpats nepalieka mūsų, guodžia bei stiprina. Patirdami sunkius išgyvenimus, mes tampame prieinamesni Dievui – atviresni ir jautresni. Pradedame melstis ne mechaniškai kartodami išmoktas maldas, o iš visos širdies. Suradau bendruomenę, žmones, kurie tapo artimi ir brangūs. Esu dėkinga Dievui už privilegiją pasitarnauti kitiems – savanorystės patirtį. Ką galėčiau patarti tiems, kurie šiuo metu serga ir ieško pagalbos ne tik savo kūnui, bet ir dvasiai? Labai svarbu nepasiduoti nuoskaudai ir kartėliui. Kiekvieno žmogaus širdyje yra bent grūdelis tikėjimo, kurio užtenka, kad atvertum savo širdį Jėzui. Tada, kaip ir šv. Paulius, galėsime ištarti: Nei mirtis, nei gyvenimas, <...> negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje.

Silvija Pumpurs

Silvija Pumpurs

DIEVAS KALBĖJO IR MOKĖ MANE

Kai mūsų gyvenimas teka nusistovėjusia, įprasta vaga, kai lydi sėkmė darbe, šeimoje, atrodo, kad taip bus visada. Tačiau vieną gražią dieną, dažniausiai kai to visai nesitiki, išgirsti blogą žinią, kuri pakeičia gyvenimą... ir tai, kas atrodė taip stabilu bei nekintama, staiga ima byrėti. Jums vėžys, – kasmet Lietuvoje išgirsta aštuoniolika tūkstančių žmonių. Ši žinia į žmogaus gyvenimą įsiveržia tarsi uraganas, atnešdamas skausmą, baimę, liūdesį, nerimą, neviltį, šimtus klausimų. Įkrenti į šulinį, kuriame daug tamsos, bet, kad ir koks gilus tas šulinys būtų, – iš jo visada matyti lopinėlis dangaus, šaukiantis kilti į šviesą. Tik nuo mūsų pačių priklauso, ar paskęsime nevilties šulinyje, ar atversime širdis ir kilsime į šviesą.

Diagnozę „vėžys“ išgirdau prieš penkiolika metų, kai man buvo 42 metai. Ši žinia trenkė kaip perkūnas. Tik prieš porą mėnesių vėlyvos stadijos vėžys buvo diagnozuotas mano broliui, labai jaudinomės ir liūdėjome dėl jo, o čia dar ir man. Visos mintys sukosi tik apie mirtį, širdį kaustė baimė. Bijojau ir dėl brolio, ir dėl savęs. Brolis nepasveiko, jis išgyveno tik keletą mėnesių. Labai liūdėjau išlydėjusi savo vienintelį brolį. Tuo blogos žinios nesibaigė – labai netikėtai, praėjus tik metams po brolio mirties, nuo vėžio mirė ir mama. Aš likau gyventi. Po sėkmingo gydymo mano liga traukėsi, kūnas sveiko, bet sielos žaizdos negijo, nebuvo ramybės, neliko džiaugsmo, gyvenimo spalvų, tik viską griaunantis liūdesys. Nenorėjau taip gyventi, troškau rasti kelią, kuris išvestų iš tamsos į šviesą. Ėjau pas psichologą, mane palaikė daug žmonių, bet niekas nesikeitė. Mano labai gera draugė, sielos sesė Irena, supratusi, kaip jaučiuosi, prakalbo apie dvasinę pagalbą, palydėjo mane į Kretingos brolių pranciškonų vienuolyną, pokalbiui priėmė tėvas Antanas. Kalbėjomės ilgai, šiandien tikrai visų kunigo pasakytų žodžių neatkartočiau, bet po pokalbio panorau atlikti išpažintį. Išėjau palengvėjusia širdimi. Kiekvieną sekmadienį pradėjau važiuoti

Irena Embrektienė

į šv. Mišias Kretingos bažnyčioje. Iki ligos aš kartais nueidavau į bažnyčią, dažniausiai per šventes, daugiau iš tradicijos ar smalsumo, nes nepažinau Dievo, neturėjau asmeninio santykio su juo. Kretingos bažnyčioje tuomet viskas buvo kitaip – broliai kalbėjo apie Gyvąjį Dievą, jo begalinę, besąlygišką meilę žmogui, kvietė pažinti Jėzų. Ir širdyje gimė bei augo troškimas, kad Jėzus ateitų į mano širdį ir gyvenimą, kad galėčiau gyventi Jo artumoje, troškau Jį pažinti, supratau, kad tik Dievo meilė gali išgydyti mano širdies žaizdas, grąžinti gyvenimo džiaugsmą. Pradėjau melstis ir prašyti, kad Jėzus ateitų į mano širdį bei keistų ją.

Stebuklas įvyko Pakutuvėnų bažnyčioje. Pirmą kartą į Pakutuvėnus nuvažiavau prieš 10 metų per Sekmines. Važiavome melstis už mano brangią draugę Ramunę, kuri sirgo leukemija ir jai turėjo būti atlikta kaulų čiulpų transplantacija. Radome pilnutėlę bažnyčią žmonių, Šventoji Dvasia buvo pripildžiusi žmonių širdis džiaugsmo, jie meldėsi ir šlovino Dievą nuostabiomis giesmėmis. Pradėjau kartu melstis bei šlovinti, kiekvienas šlovinimo giesmės žodis buvo tarsi man asmeniškai ištartas ir griovė dar likusias sienas bei širdies užtvaras. Mano širdis atsivėrė Jėzaus meilei ir Jis atėjo į mano gyvenimą. Tą dieną man buvo parodytas kelias, kuriuo turiu eiti. Aiškiai supratau, kad turiu pažinti tą, kurį pamilau. O pažinti galėjau per jo Žodį, todėl pradėjau skaityti Šventąjį Raštą. Atsivėrė visai kitas pasaulis. Dievo žodis gydė, guodė, ramino, mokė. Patikėjau, kad esu mylima Dievo dukra ir mano širdis bus išgydyta: Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! (Mt 11, 28). Šis pažadas buvo išpildytas. Mano širdis buvo atgaivinta, ji degė, o aš norėjau, kad tai niekada nesibaigtų ir Dievo pažinimas augtų. Eiti tikėjimo keliu man padėjo daug sutiktų žmonių, jie – brangiausia Dievo dovana. Stengiausi kuo dažniau eiti į bažnyčią, švęsti šv. Mišias, sekmadieniais važiuodavau į Pakutuvėnus, klausiausi brolio Gedimino pamokslų, konferencijų, tai padėjo giliau pažinti Dievo žodį, rasti atsakymus į daugybę klausimų. Esu be galo dėkinga kunigui, broliui pranciškonui Gediminui už tai, kad vedė tikėjimo keliu.

Mano gyvenime įvyko dar vienas stebuklas – prieš 10 metų susipažinau su Aldona Kerpyte, kuri pakvietė ateiti į onkologinių ligonių bendruomenę „Vilties piligrimai“. Bendruomenėje esu iki šiol. Labai dėkoju Dievui už šią brangią dovaną. Bendruomenėje išgyvenau nuostabiausias gyvenimo akimirkas – bendrystės džiaugsmą, pagalbą vienas kitam, palaikymą. Čia sutikau daug žmonių, per kurių liudijimus Dievas kalbėjo ir mokė mane, augino tikėjimą. Visada sakau, kad būdama bendruomenėje pasveikau. Gyvenimas įgavo visiškai naują kokybę, gimė troškimas pasitarnauti kitiems. Dabar esu Šv. Pranciškaus onkologijos centro savanorė. Dėkoju Viešpačiui, kad bendruomenėje jau daug metų kartu yra brolis Benediktas ir brolis Evaldas – jie tikri žmonių broliai, visada šalia, pasiruošę patarnauti, patarti, padėti. Iš jų gavau labai daug dvasinių pamokų. Kaip ir visa bendruomenė.

Negaliu nepaminėti ir labai man svarbios maldos grupelės, kurią lankau Palangos bažnyčioje jau devynerius metus. Kartu meldžiamės, skaitome Šventąjį Raštą, dalinamės. Kartu su mumis meldžiasi ir savo įžvalgomis dalinasi kunigas Sigitas – tai neįkainojamos tikėjimo bei Dievo pažinimo pamokos.

Šiandien galiu liudyti, kad Dievas pakeitė mano gyvenimą, išgydė širdį. Jis yra mano stiprybės, džiaugsmo, ramybės šaltinis, mano viltis. Dievas ateina ir gydo kiekvieną, kas jo šaukiasi. Ir jeigu šiandien Jūs įkritote į šulinį ir iš jo matosi tik mažas lopinėlis dangaus, jeigu Jūsų širdį kausto skausmas ir liūdesys, nelikite tamsoje, atverkite širdis Dievo meilei ir būsite išgydyti. Jėzus sako: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi“ (Apr. 3, 20). Atverkite Jam savo širdies duris.

Irena Embrektienė

DIEVO DOVANOS PRANOKSTA LŪKESČIUS

Jėzau, Viešpatie, mano Dieve, šaukiausi pagalbos ir Tu mane išgydei... Viešpatie, Tu – mano šviesa ir išsigelbėjimas, tad ko turėčiau bijotis! Viešpatie, Tu – mano gyvenimo tvirtovė, tai kodėl turėčiau drebėti? Amen. („Dvasinė pagalba sergančiajam“, 2013)

Kai sužinojau, kad sergu 4 stadijos krūties vėžiu, tarsi vienu akimirksniu, labai stipriai buvo paveiktos visos mintys. Suvokiau, kaip sunku susitaikyti su tuo, kad, galbūt, man liko tik keletas mėnesių gyvenimo... Per trumpą laiką teko ištverti dvi operacijas, chemoterapiją ir spindulinį gydymą. Visą šį kelią mane lydėjo malda, kuri suteikė jėgų tai ištverti. Visiškai atsidaviau Dievo malonei, stipriai laikiau man ištiestą Jo ranką ir ramiai ėjau gydymo keliu. Šioje kelionėje mano gyvenimą pakeitė ypatingas susitikimas su broliais pranciškonais ir onkologinę ligą patyrusiais žmonėmis. Suvokiau, kad gavau tai, ko man dar trūko, – bendruomenę. Mūsų bendruomenė augo, plėtėsi, buvo gera susitikti, garbinti Viešpatį, giedoti, dalintis išgyvenimais, padėti vienas kitam. Su Dievo pagalba prasidėjo ir dideli darbai, skirti sergantiesiems vėžiu bei jų artimiesiems. Šiandien Klaipėdoje turime savo vilties namus – Šv. Pranciškaus onkologijos centrą. Kai tarp mūsų yra Dievas, Jo dovanos pranoksta visus lūkesčius.

Nuo mano ligos pradžios praėjo jau penkiolika metų ir šiandien jaučiu, kaip stipriai trokštu gyventi... Žinau – man reikia tylos, ypač – maldos, galbūt, nebylios. Tyloje girdžiu Jį geriausiai. Kiekvieną rytą atmerkusi akis pasakau sau, kad šis rytas ypatingas. Kiekviena diena, minutė, įkvėpimas išties yra Dievo dovana. Aš dabar tikiu, ne, aš tikrai žinau, kad Dievas gydo.

Milda Buivydienė

Milda Buivydienė

PRAŠIAU DIEVO SVEIKATOS

Kaip visada, atėjus vasarai mes dirbdavome nardymo centre Plateliuose. Gegužės mėnesį buvau atlikusi kraujo tyrimus ir viskas buvo gerai. Net sudalyvavau „Vilties bėgime“, bėgdama 6 km distanciją. Birželio mėnesio viduryje pradėjo kraujuoti dantenos, stomatologas paskyrė gydymą. Dar po savaitės ant kojų atsirado mėlynės. Pamaniau, kad tai darbe užsigavau. Pradėjo trūkti jėgų, akyje atsirado kraujosruva, o galiausiai prasidėjo mėnesinės, kurios labai išgąsdino. Kraujas tiesiog plūdo iš manęs. Vyras išvežė į ligoninę Klaipėdoje. Po poros dienų tyrimų išgirdau diagnozę – ūmi promelocitinė leukemija. Vyras negalėjo patikėti ir galvojo, kad tai klaidinga diagnozė. Temo akyse nuo silpnumo ir baimės. Galvojau, kad dar esu jauna (tada buvo 45 metai), nesulaukiau anūkų, nemačiau dukters išleistuvių, sūnaus vestuvių... Mintys pynėsi galvoje...

Prasidėjo gydymas – chemoterapija. Pirmą savaitę nesijaučiau labai silpna, net galvojau, kad gal nenuslinks plaukai. Gydytojai sakė, kad jei nebus remisijos, tai teks ieškoti donoro ir daryti kaulų čiulpų transplantaciją. Ilgą laiką reikės gyventi sterilioje izoliacijoje, nes chemija sunaikins imuninę sistemą. Vyras, sukūręs socialiniame tinklalapyje puslapį, papasakojo mano istoriją. Per keletą dienų turėjau apie 500 draugų, kurie mane palaikė, kasdien rašydavo, neleido liūdėti, stiprino, kartu meldėsi. Aš pati negalėjau nei skaityti, nei atsakyti, todėl jis man skaitydavo žinutes, rašydavo atsakymus. Draugų palaikymas labai padėjo. Prašiau Dievo sveikatos, o ir šeima maldoje kasdien buvo su manimi. Ėjo laikas... trys ilgi mėnesiai ligoninėje... Buvo net tokių savaičių, kai vyras miegodavo ligoninėje ant sudedamos lovos šalia manęs, nes man nebuvo jėgų išlipti iš lovos. Lankyti galėjo tik trys žmonės, visų kitų apsilankymo vengiau, nes bijojome galimos infekcijos. Kaskart su didžiausia baime laukdavome tyrimų atsakymo ir pagaliau įvyko stebuklas – aš pasiekiau remisiją. Namie buvo šventė, niekas negalėjo

Liuda ir Arūnas Vainorai

nuslėpti džiaugsmo. Tai buvo maža pergalė, kuri vėl suteikė vilčių svajonėms ir sustiprino tikėjimą. Pagaliau sužinojau, kad mano pačios kaulų čiulpai veikia ir nereikės transplantacijos.

Per tris mėnesius buvau du kartus po dešimt dienų namie, labai norėjosi vėl išeiti į gryną orą ir miegoti savo lovoje. Kol būdavau namie, sustiprėdavau, bet kai grįždavau į ligoninę kitam chemoterapijos seansui, vėl viskas prasidėdavo iš naujo. Man užsakė keletą perukų, bet dažniausiai aš juos užsidėdavau tik eidama į lauką. Visi priprato prie „naujos šukuosenos“ ir net sakydavo, kad man taip tinka. Lapkričio mėnesį mane išrašė iš ligoninės, bet gydymas dar turėjo tęstis dvejus metus. Po kelių mėnesių grįžo svoris, ataugo plaukai, vėl atsirado jėgų ir noro keliauti. Džiaugiuosi gyvenimu ir kad yra tokių medicinos specialistų, kurie su Dievo pagalba gali pagydyti.

Liuda Vainorienė

UDK ...
....

Šv. Pranciškaus onkologijos centras
DIEVAS GYDO. Liudijimai. – Klaipėda: Druka, 2014 – 44 p., 11 fotogr.

ISBN ...

Nuotraukos iš Šv. Pranciškaus onkologijos centro
ir asmeninių archyvų

Dizainerė Ingrida Ramanauskienė
Korektorė Rita Maksimavičienė

Tiražas 500 egz.
Užsakymas TK 1406-066

Išleido ir spausdino
Spaustuvė DRUKA
Mainų g. 5, LT-94101 Klaipėda
El. p. info@druka.lt
www.druka.lt